

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De apice vel centro animæ. 46

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

suū Deus ipse cœlū constituit, qui est sol iustitię, a quo oēs planetæ & cœli naturales nobilitatē & ordinē suum recipiunt, eiꝫ obedire & subditi esse tenentur. O si quis ad istam nobilissimam artē pertingere posset, ad ipsum videlicet cœlū cœli, multas ille occultas & secretas artes perciperet, quas oēs doctores atque magistri naturales ignorāt. Solū duntaxat mundū cor atꝫ humile, & anima denudata, & exoccupata & trāquilla mēs Deū intra sese cōplectitur, & in eā Deus cōtinue agit & operat, vbi cūq; homo sit, siue dormiat, siue vigilet, siue comedat, siue bibat. Mens etenim humana a deo interna atꝫ nobilis existit, vt nullo possit certo nomine appellari.

De portione aīæ nobilissima, & qualiter illa in Deo semper permaneat. Ca. XLVI.

Porro, de hac mēte humana doctores multi multa scripserunt, quonā videlicet nomine debeat appellari. Quidā eam mentē vocāt, eo q̄ cōtinue ad Deū anhelat, & est quiddā valde deiforme siue diuinū, & imago Dei in homine. Diuinum quippe est, eo q̄ in Deū est immersum, eiꝫ vnitū. Dicitur autē & apex mētis, quia videlicet Deus in ea iugiter velut in speculo refulcet, Dicitur etiā (prout venerabilis pater Ioannes Ruysbroich asserit) supremū animæ. Est etenim nudum quid & informe, & in suā sese originē cōtinue inclināt, propter q̄d æternū atꝫ viuū diuinitatis speculū existit, cōtinue absq; intermissione intra se suscipiens æternā verbi generationē in beatæ Trinitatis imagine, in qua seipsum Deus cognoscit, q̄quid est, tã in essentia, q̄ in psonis. Dei nãq; imago in aīæ essentia consistit. Et hanc imaginē oēs intra nos habemus semper

per victuram. Dicitur quoque scintilla animæ, eo videlicet, quod sicut scintilla in igne, sic ipsa in Deo existit. Dicitur quoque nobilitas animæ. Est namque adeo nobilis, ut etiam ipsi beatissimi Seraphin illam plene intellectu apprehendere non possint, eo quod continue suo principio inhaereat. Sicut enim riuus aliquis aut fons scaturit & emanat ex immenso pelago, & ipsum refluit, ita ista nobilis animæ portio quodam modo ex Deo emanat & in ipsum refluit. Dicitur autem & silentium siue somnus, quia semper inattingibilis & immobilis in Deo manet. Dicitur postremo etiam spiritus, quia vnus cum Deo spiritus fit. Vnde Albertus ait: Mens humana est omnium intimissimum, securissimum, immortalissimum & Deo propinquissimum. Aduersitatem nullam patitur, quia nulla in ea imago, nulla subtilitas existit, sed est simplex quædam essentia cum essentia Dei. De qua quidam ait, vim quandam inesse animæ, quæ adeo nobilis est, quod vbi intellectualiter ex Deo emanat, ibi & intellectualiter in Deum reuertit, & Deum intra seipsam amplectat. Sed hic dicere quis possit: Si vis ista animæ, prout supradictum est, alia est a tribus animæ viribus, ergo plures erunt vires, quæ superius est definitum. Ad hoc respondendum, quod nequaquam plures erunt, sed tres illæ vires vnū esse dicunt: quia anima Dei similitudinē habet. Sicut ergo beatissima Trinitas tres in se personas habet, & vnus est Deus, sic & istæ vires vnum sunt. Et sicut Deus est trinus in personis, & vnus in essentia, sic et vis ista trina est, & in essentia vna. Ex hac quippe vi promanant memoria, intellectus & voluntas. Et sicut Deus nihil operatur nisi per potenti-

MARGARITAE EVANG.

am patris, sapientiã filij & charitatem spiritus
 sancti: ita vis ista nec agi potest nec agere, nisi
 per memoriã, intellectum & voluntatem. Sicq;
 Deus operatur in ea simplex quoddam atq; diui-
 nũ opus. ¶ Et sicut arbor qlibet in se habet nu-
 cleũ, lignũ & corticẽ, & ex ipsis procedũt rami,
 folia, flores & fructus, & nihilo minus vna tan-
 tum est arbor & vna substantia: eodem modo se
 habet vis ista. Ex memoria nanq; procedit intel-
 lectus & cognitio: & ex cognitione amor, ex q-
 bus deinceps pullulat ramorũ fertilitas. .i. tres vi-
 res inferiores & affectiões, & folia. .i. exterior ap-
 paratus: & flores. .i. interiora charismatũ mune-
 ra: et fructus. .i. opa virtutũ. Et sicut arbor nullos
 oĩno fructus proferre posset neque durare, nisi cũ
 radice terræ infixã sit, ita & hæc vis interior, nisi
 in sua origine. .i. in Deo plantata sit, nullos virtu-
 tum fructus proferre, neq; perenniter subsistere
 potest. Rursus, quemadmodũ radij essentialiter
 in sole existunt, & suam inde nutrimentum susci-
 piunt, atq; lumẽ & fecunditatem in terra cau-
 sant: ita & hæc vis in Deo perpetua quadã inhæ-
 sione permanet: in q̄ & ab æterno increata fuit,
 & omne nutrimentũ atq; viuacitatẽ suam in di-
 uina essentia habet, & fertilitatem ramis. .i. viri-
 bus inferioribus aĩæ & corporis subministrat,
 & fructus inde nascẽtes sol diuinus luminis sui
 irradiatione dulces atque delectabiles facit.
 ¶ Demum, vis ista in Deo adeo fortiter est ra-
 dicata atque plantata, vt nunquam inde exire,
 & neque infernus eam inde euellere potest. Et
 hæc præcipua est reproborum pœna, quod ista
 vi abusi sunt: quæ quia Deum in se semper ha-
 bebant, ideo ipsi quidẽ semp̄ moriẽtur, et tamẽ nõ
 quam

LIBER I.

quam mori poterunt. Sed neque in malignis spiritibus vis ista unquam delebitur, eo quod nobilitatem suam in malitiam conuerterunt. Infideles quoque vim istam intra se habent, quod tamen eos nequaquam beatus efficit, eo quod istud non cognouerunt. Sed nec quisquam inde beatus efficit nisi pro quanto illud agnoscit, seseque per amorem ad Deum conuertit, considerans seipsum, qualiter intus & exterius sit dispositus, & qualem ipsum esse oporteat, diligenterque studeat Deum atque seipsum cognoscere, & qualiter ipsum Deo sit applicatus, quam preciosum thesaurum preclarasque opes intra sese anima sua habeat, ipsum videlicet Deum, qui nobis semper unitus manet, & nunquam ex anima nostra recedit: sed in ea continue moratur, & magis proprie inibi quam in caelo existit. Et ideo necesse non habemus Deum exterius quaerere, sed intus in intimo animae ipsum quaeramus, ubi sine intermissione semper est praesens.

De plena & perfecta nostri mortificatione. Cap. XLVII.

EST autem summe necessarium, ut ab omni illo quod Deus non est, nos penitus abstrahamus, & in ipsam nihilitatem nostram redeamus. Istud enim nihilum liberum habet ingressum & introuersionem in Deum, & nihil apprehendere concupiscit. Si igitur vitae perfectionem obtinere uouerimus, semper propriae nihilitati nostrae & puncto illi, quod Deus est, immorari debemus, et nobis ipsis funditus mori in omnibus illis, in quibus natura atque sensualitas nostra fouet atque sustentat quavis delectatione, quae non est pure Deus, et securim radici